

<http://www.luju.ro/trandafirul-de-pe-dosul-judecatorului-fostul-europarlamentar-adrian-severin-fa-ce-o-dezvaluire-uluitoare-de-dupa-gratii-urmariti-traseul-promovarii-suspecte-a-unor-judecatori-la-iccj-precum-si-la-cab-pentru-a-afla-care-sunt-magistratii-santajabili-surse-de>

TRANDAFIRUL DE PE DOSUL JUDECATORULUI – Fostul europarlamentar Adrian Severin face o dezvaluire uluitoare de dupa gratii: „Urmariti traseul promovarii suspecte a unor judecatori la ICCJ, precum si la CAB, pentru a afla care sunt magistratii santajabili... Surse de incredere sustin ca unul dintre vajnicii judecatori din plutoanele de executie ale ICCJ, recognoscibil dupa delicatul trandafir tatuat pe fesa dreapta, ar fi documentat si santajat pentru relatii incestuoase cu sora sa” (Scrisoarea)

Scris de George TARATA | Data: 20.06.2017 16:40

Fostul europarlamentar Adrian Severin (foto), aflat in penitenciar unde executa o pedeapsa de 4 ani inchisoare, a trimis o scrisoare deschisa ministrului Justitiei, „indiferent cine este acesta”, intitulata „**Opriti crima judiciara**”. De fapt, este o scrisoare trimisa in 10 iunie 2017 catre actualul ministru al Justitiei Tudorel Toader, dar pe care Severin i-o trimite si viitorului ministru al Justitiei, in conditiile in care Toader si-a prezentat demisia si ar putea fi schimbat ca urmare a razboiului din PSD.

Adrian Severin face o radiografie a gravelor probleme din Justitie, prezinta cazurile unor oameni ajunsi dupa gratii in urma unor anchete si condamnari ce ridica mari semne de intrebare, dar mai ales atrage atentia ca actualul sistem judiciar este unul corupt. Este un sistem care, in opinia lui Severin, mimeaza lupta impotriva coruptiei pentru a ascunde faptele de coruptie si pentru a-i face scapati pe adevaratii mari corupti. Severin acuza ca acest sistem este vinovat pentru instituirea starii de teroare in tara si blocarea tuturor institutiilor statului, dezbinand societatea, subminand sistemul imunitar al statului si vulnerabilizand natiunea. Adrian Severin ii cere ministrului Justitiei sa nu

fie complice la o crima judiciare indreptate impotriva natiunii romane.

De asemenea, Adrian Severin ii cere ministrului Justitiei sa urmareasca modul in care anumiti judecatori de la Inalta Curte si Curtea de Apel Bucuresti au promovat pentru a afla care sunt magistratii santajabili. In acest context, Severin face o dezvaluire uluitoare. Si anume ca la Inalta Curte, in „plutoanele de executie”, ar exista un magistrat documentat si santajat pentru relatiile incestuoase cu sora. Iar respectivul magistrat ar putea fi identificat dupa „delicatul trandafir tatuat pe fesa dreapta”.

Iata scrisoarea lui Adrian Severin:

„Scrisoare deschisa adresata

Ministrului Justitiei

(indiferent cine este acesta)

Domnule Ministru,

La inceputul lunii iunie am adresat o scrisoare deschisa Ministrului Justitiei din acel moment, domnul profesor dr. Tudorel Toader. Este posibil ca framantarile politice care au dislocat Guvernul Grindeanu sa nu fi permis ajungerea scrisorii la destinatarul sau. In orice caz, daca ar fi ajuns, acela nu ar fi putut actiona eficient. Sunt convins, inasa, ca aspectele semnalate si aprecierile formulate de mine raman actuale. De aceea va rog sa primiti in anexa copia acestei scrisori in calitate de succesor al domnului ministru Toader, cu speranta ca va va inspira demersurile si va va ajuta sa evitati situatia de a merita un mesaj similar.

Scrisoare deschisa adresata

d-lui prof. dr. Tudorel Toader,

Ministrul Justitiei

Rahova

10 iunie 2017

Domnule Profesor, domnule Ministru,

La asa magistrati, asa justitie!

1.Va scriu sub imperiul unor sentimente contradictorii, care amesteca amuzamentul si revolta, mila si condamnarea, speranta si disperarea, toate provocate de prestatia dumneavoastra in fruntea celui mai important minister al momentului – cel al justitiei.

Ceea ce ati reusit pana acum, este doar sa dati o definitie nefericita conceptului de ministru-tehnocrat: un ministru care nu are nici un crez, care nu vrea nimic, care nu isi asuma nici un risc, si care se scuza ca trebuie sa guverneze, dand intr-una asigurari ca tot ceea ce face ii este impus de altii – Curtea Constitutionala, Curtea Europeana a Drepturilor Omului, Comisia Europeana cu infamul sau Mecanism de Cooperare si Verificare, etc. *Daca este asa, atunci tara nu are nevoie de un asemenea ministru, ci de unul care se sprijina pe popor si care este gata sa foloseasca puterea incredintata de acesta prin vot, pentru a schimba, in numele unui ideal de bine si de dreptate, ceea ce el crede ca este de schimbat, chiar daca astfel ajunge sa imbrace camasa mortii. Un ministru conduce asa cum stie el, iar nu asa cum nu stiu cei care i se opun. Un ministru*

nu cauta bunavointa adversarilor, ci implinirea vointei lui, care este, de fapt, vointa celor care l-au adus la putere. Un ministru nu se preocupa sa faca placere multimii, ci sa-i faca bine. Aceasta, chiar trecand uneori peste parerile ei; caci nu turma conduce pastorul, ci pastorul conduce turma. Daca pastorul lasa turma in grija oilor turbate, iar el se pune in coada ei, cu totii vor ajunge in prapastie.

Functia de ministru este una politica, intrucat ea presupune exercitarea puterii. Or, puterea inseamna politica. Grija dumneavoastra pentru a face lucrurile temeinic si cumpanit bine, este respectabila. Pentru un profesor, sau chiar pentru un magistrat, aceasta este o calitate. in politica, insa, timpul este esential. Mai bine mai putin bine, dar la timp, decat totul perfect, dar prea tarziu. Cu atat mai mult cu cat binele nu se face de dragul binelui, prin raportare la regulile generale ale unei arte abstracte, ci intr-un anumit scop, circumscris de anumite valori. Iar acest scop se refera la oameni – cu viata, sange, suflet, familii, asteptari, aspiratii – iar nu la lucruri moarte, care eventual pot astepta la nesfarsit iluminarea tehnocratilor.

Stati pe un scaun politic, domnule Ministru. Acest scaun nu isi schimba natura dupa cel care se aseaza pe el. Dimpotriva, tehnocratul care nu se simte confortabil pe acel scaun, este obligat sa il paraseasca. Altminteri, dezastrul se abate pe capul tuturor.

In momentul de fata, mai tare ca niciodata, misiunea dumneavoastra este politica. Ceea ce se asteapta de la dumneavoastra, in primul rand, nu este un act de administrare, ci unul de reforma. Miza adevarata nu este gestiunea optima a actualului sistem judiciar, ci distrugerea statului paralel – antidemocratic si antinational – in care s-a constituit in mod nelegitim autoritatea judecatoreasca. Daca legile va stanjenesc in aducerea la indeplinire a acestei misiuni, Constitutia va da dreptul la initiativa de a le modifica.

2. Unul dintre scandalurile care zguduie tara in prezent priveste posibila fraudare a alegerilor prezidentiale din 2009. Adevarul este cu mult mai grav. Toate alegerile prezidentiale au fost fraudate, (mai bine spus, dirijate ilegitim) cu incepere din 2004, tentative in acest sens manifestandu-se inca dupa alegerile din 1996. Originea acestor fraude se gaseste in strainatate, iar nu in tara, acolo unde toata lumea o cauta. In tara se afla doar cozile de topor, create pentru a le face posibile.

Totul a inceput cu acordul pe care ni l-am dat in anii 1990, ca serviciile noastre de informatii sa nu isi mai indeplineasca misiunea pe teritoriul aliatilor nostri – sau, mai bine spus, al celor pe care noi ni-i doream ca aliati – de parca cineva ar fi sortit sa fie aliatul sau inamicul nostru vesnic, in timp ce interesele noastre vitale ar fi negociabile si trecatoare. Pe fondul acestei vulnerabilizari a sistemului imunitar national, forte straine (statale si parastatale) au transformat colaborarea in subordonare si au incurajat constituirea, in cadrul institutiilor de forta ale statului roman, a unor grupuri oculte de interese private care, pentru a acumula putere locala, au fost gata sa coopereze la colonizarea si, eventual, dezmembrarea Romaniei.

Nu SRI sau alte servicii de informatii au tradat ori au acaparat ilegitim puterea publica, ci niste clici aflate pe pozitii strategice in cadrul lor. In fiecare zi, o alta farama a acestui adevar apare la lumina.

Daca imediat dupa caderea regimului national-comunist in 1989, puterile straine (din vest si din est) au cautat sa gaseasca in randul elitelor romanesti interlocutori cu radacini nationale solide si conceptii internationaliste, deschisi la negocieri si aliante cu ele, de la jumatatea deceniului 1990 s-a trecut la exterminarea treptata a acelor elite si la inlocuirea lor cu marionete obediente, avand cel mult potentialul unor magnati de provincie. In acest scop, au trebuit create structuri de executie formate alaturi de oamenii serviciilor secrete, din cercuri semnificative ale autoritatii judiciare, precum si din instrumente de manipulare a opiniei publice de tip mediatic si ong-ist. impreuna, acestea au constituit o putere oculta care a secaturit de energii statul oficial, ducandu-l la esec. Resuscitarea statului roman presupune anihilarea acestei puteri oculte interne si emanciparea de sub controlul pe care strainatatea o exercita prin intermediul ei.

Scandalul arhivei SIPA nu face decat sa aduca date suplimentare apte a clarifica mecanismul derapajului judiciar. **Este suficient sa urmariti traseul promovarii suspecte a unor judecatori la Inalta Curte de Casatie si Justitie, precum si la Curtea de Apel din Bucuresti, pentru a afla care sunt magistratii santajabili. Numarul ofiterilor sub acoperire de magistrat este infim in comparatie cu cel al magistratilor controlati prin santaj;**

un control infinit mai eficient decat cel exercitat prin ordinul de misiune. Condamnarea recurgerii la santaj, oricat de justa ar fi, nu trebuie sa abata atentia de la faptul ca multi, prea multi magistrati, sunt de o calitate umana precara, si de aceea ofera motive de santaj, sau nu sunt capabili sa reziste santajului. Surse de incredere sustin, de exemplu, ca unul dintre vajnicii judecatori din plutoanele de executie ale ICCJ, recognoscibil dupa delicatul trandafir tatuat pe fesa dreapta, ar fi documentat si santajat pentru relatii incestuoase cu sora sa. La asa magistrati, asa justitie.

3. Ati afirmat, domnule Ministru, ca „sistemul judiciar scartaie din toate incheieturile”. Asa este! Cum ar putea fi altfel?! In slujba unor interese total straine in raport cu legea, dreptatea si aspiratiile nationale, serviciile secrete fixeaza tinte tactice, reprezentate de oameni apartinand adevaratelor elite romanesti, agentii mediatici ii condamna public (caci, vorba generalului Coldea, „important nu este ce ai facut, ci ceea ce se spune ca ai facut”) iar plutoanele de executie judiciara trimit victimele in infern.

Intrebarea este: va simtiti confortabil in varful unui asemenea sistem care, formal, se afla sub autoritatea dumneavoastra? Nu va temeti ca prin blanda dumneavoastra pasivitate deveniti partas la crima?

Ati mai spus ca in inchisori se afla oameni nevinovati, si ca soarta lor este cutremuratoare. Adevarat! Cu un asemenea sistem judiciar nici nu se putea sa fie altfel.

Documentele studiate de mine in ultimele luni imi dau posibilitatea de a va oferi cateva exemple concrete. Iata-le!

Ucigasi fara crima

3.1. La varsta de numai 26 de ani, tanarul B.B. a fost condamnat la 15 ani de inchisoare pentru instigare la omor calificat (deci o infractiune cu violenta). Citind si recitind sentintele, nu am gasit mentionata nici o proba din care sa rezulte ca inculpatii ar fi incercat sau planuit sa isi omoare victima. Ceea ce apare cu claritate din sinteza cercetarii judecatoresti era ca acestia, o mana de tineri cu mintile infierbantate, altminteri atrasi de scoala si implicati in activitati lucrativ licite, dar provenind din familii cu triste antecedente penale, intentionau sa aplice „o lectie” contondenta unui interlop local care teroriza urbea unde locuiau si care se afla sub filajul politiei. Tocmai respectivul filaj a permis sesizarea preparativelor lor si a dus la interceptarea convorbirilor lor telefonice, atestand orice, mai putin intentia omorului. Arestati intamplator, inainte de a fi comis orice act material care sa confirme presupusele lor intentii criminale, fara a fi avut loc macar un contact vizual cu presupusa victima, care in momentul respectiv se afla in alt oras, doi prieteni ai lui B.B. au fost condamnati la 10 ani de inchisoare pentru tentativa de omor calificat (sic!). Logodnica si varul lui B.B., participanti si ei la cateva schimburi de SMS, au fost condamnati la 3 ani de inchisoare cu suspendare pentru complicitate la omor calificat, desi nimeni nu fusese omorat (sic!). In fine B.B., absent, la randul sau, din localitatea si in momentul in care instanta a decis ca ar fi trebuit sa aiba loc omorul, a primit cei 15 ani de inchisoare amintiti anterior, ispasind pana in prezent 5 ani.

Teoretic, va iesi la varsta de 41 de ani, cu toate aripile frante. Logodnica a plecat din Romania, sperand la o viata mai buna in Occident. Facultatea de informatica industriala, la care urma sa treaca in ultimul an, ratata. Firmele de constructii pe care le crease, falite. Tineretea pierduta. Desigur, omul este vinovat. El insusi o recunoaste. Nu, inasa, de intentia de a omori pe cineva. si nu pentru o fapta care sa justifice o asemenea pedeapsa (interesant este ca durata pedepsei a fost anuntata pe retelele sociale locale cu o zi inainte de anuntarea publica a condamnarii. Merita, de asemenea, consemnat faptul ca presa locala a mediatizat cazul, „condamnandu-l” pe B.B. inainte ca instanta sa se pronunte. Sa fi avut oare si interlopul-victima vreun rol in pronuntarea sentintei?)

B.B. isi va duce crucea. Cu o asemenea condamnare, potrivit prejudecatilor criminologice ale „statului de drept” pe care il pastoriti, nu are sansa gratierii. Problema este, inasa, ce ganditi dumneavoastra, domnule profesor Toader, despre o justitie care condamna pentru complicitate la un omor inexistent? Sau despre o justitie care pronunta pedepse cu executare pentru instigare, in timp ce autorii primesc pedepse mai mici si acelea cu suspendare?? De asemenea, ma intreb, ce credeti, domnule Ministru, despre recuperarea sociala a (inca) tanarului B.B.? Va fi el mai bun la iesirea din infernul penitenciar decat la intrare, si societatea care ii lasa in libertate pe interlopi, in timp ce ii incarcereaza pe cei care incearca sa isi faca singuri dreptate, il va primi cu mai multa simpatie?

3.2. *Ati criticat doct, domnule profesor, lipsa practicii judecatoresti uniforme. Iata doua exemple care ar putea ilustra cauza ingrijorarii. Acelasi complet al ICCJ, in aceeasi zi, si pentru fapte similare, aplica o pedeapsa de 2,5 ani cu suspendare intr-un caz in care s-a inregistrat un prejudiciu de circa 30 de milioane de euro, si o pedeapsa de 4 ani inchisoare cu executare, intr-un caz in care prejudiciul era zero. Nu intru in analiza substratului politic, care poate explica o atare diferenta de tratament, dar va intreb, daca in calitate de ministru sub autoritatea caruia se afla Ministerul Public, i-ati putea informa pe procurori ca nu aceasta este politica penala a statului, ghidandu-i cum sa se orienteze nu intr-un caz anume, ci in toate cazurile??*

Un exemplu si mai strigator la cer este cel in care un complet al Curtii de Apel din Bucuresti, in aceeasi speta, implicand trei persoane acuzate pentru adoptarea unei hotarari neeconomice ca membri in conducerea unei societati comerciale, ii condamna pe doi dintre ei la 3,5 ani inchisoare pentru abuz in serviciu, iar pe al treilea (G.S.) la 6 ani inchisoare pentru delapidare. si in acest caz, discriminarea are substrat politic. Din nou ne intalnim, deci, cu detinuti politici.

Eliminarea unor asemenea derapaje reclama un ansamblu de masuri – politice si legislative – care consuma timp. Pana atunci, nu credeti ca o reducere generala de pedeapsa (sa spunem de 1000 de zile) ar putea macar diminua in timp util dimensiunile unor astfel de nedreptati? Nici cea mai buna lege pe care o veti propune peste luni sau ani, nu poate restitui lunile sau anii de detentie executati pe nedrept.

Condamnati pentrumerite

3.3. *Sa trecem, insa, la un alt caz. Fostul director general al Hidroelectrica, T.O. in varsta de 66 de ani a fost condamnat pentru un asa-zis abuz de drept la 7 ani inchisoare, respectiv maximul prevazut de lege pentru aceasta infractiune, abuzul constand in urmatoarele fapte: a) nu a dispus activarea clauzei de forta majora in contractele de furnizare a energiei electrice pe piata nereglementata; b) a dispus cumpararea de energie electrica de la SC Termoelectrica SA la preturi mari, pe care a vandut-o la preturi mai mici; c) nu a luat toate masurile necesare, conform contractului de management prin care se obliga sa aduca la indeplinire toate obiectivele si criteriile de performanta asumate; d) a permis facturarea energiei electrice livrate, la preturi calculate prin utilizarea unui curs de schimb valutar intre dolar si leu, inferior cursului mediu lunar stabilit de BNR; e) a semnat extinderi ale unor contracte de furnizare a energiei electrice in perioada in care, prin Ordinul Autoritatii Nationale a domeniului Energiei, acest lucru era prohibit. Nici rechizitoriul, nici sentintele de condamnare in fond si apel, nu sugereaza ca inculpatul a avut vreun castig personal sau a urmarit obtinerea unui asemenea castig, ca urmare a comiterii faptelor imputate lui.*

Pornind de la ipoteza ca aceste fapte ar fi adevarate, ele nu contureaza decat acuzatia ca T.O. a fost un rau manager, iar nu un infractor. Daca prin raul sau management ar fi produs vreun prejudiciu societatii comerciale pe care a condus-o, aceasta ar fi fost temei pentru angajarea raspunderii lui contractuale (disciplinara si materiala) dar nu izvor de raspundere penala. Dincolo de cele stabilite de Curtea Constitutionala, cum ca administrarea defectuoasa poate fi element constitutiv al infractiunii de abuz in serviciu numai daca ea coincide cu incalcarea unei legi, este absurd sa credem ca un magistrat, care se presupune ca stie legea, dar care nu a administrat in viata lui nici macar un WC public, daramite o societate comerciala de complexitatea Hidroelectrica, poate aprecia si cenzura oportunitatea deciziilor manageriale privind o asemenea societate. Atat timp cat decizia de oportunitate a unui director nu ascunde un scop ilicit, performantele acelui om pot fi apreciate exclusiv de partenerii sai contractuali, pe baza dispozitiilor de drept privat. Ce clauze contractuale activeaza, la ce preturi cumpara si vinde (cu atat mai mult cu cat preturile se stabilesc pe piata prin negocieri, iar nu in biroul procurorilor sau in camera de consiliu a judecatorilor), ce cursuri de schimb valutare foloseste managerul unei societati comerciale, sunt exclusiv treaba lui.

Pentru ratiuni de ordine publica, libertatea de decizie a unui manager poate fi limitata, dar asta numai prin intermediul restrangerii capacitatii de exercitiu a intreprinderii pe care o conduce; ceea ce, potrivit Constitutiei, se realizeaza prin lege organica, iar nu prin Ordinul nu stiu carei institutii administrative. Chiar si atunci cand o societate comerciala este cu capital integral de stat, deci atunci cand statul opteaza pentru a fi agent economic, nu este permis ca acesta sa-si foloseasca o asemenea calitate pentru promovarea politicilor sale macro-economice.

Cine interzice aceasta? Chiar Constitutia, mereu invocata de dumneavoastra, atunci cand prevede ca economia romaneasca este o economie de piata.

La limita, T.O. ar fi putut fi acuzat de bancruta, daca prin gestiunea lui ar fi provocat falimentul Hidroelectrica S.A. Sentintele de condamnare retin, inasa, ca nu este cazul. Ele mentioneaza ca la dosar se afla dovada ca, an de an, societatea a depasit parametri de productie si economicitate. Totodata, intr-o formulare de-a dreptul socanta, ele afirma urmatoarele: „Cel mai grav aspect il constituie tratarea cu dispret a atentionarilor si avertismentelor transmise de autoritatile competente din domeniul energetic catre S.C. Hidroelectrica S.A. care aratau ca aceasta societate urmarea doar realizarea profitului prin vanzari pe piata energiei...”. Prin urmare vina suprema a directorului unei societati comerciale, in viziunea judecatorilor romani, este aceea ca, intr-o economie de piata, a facut totul pentru a asigura profitabilitatea societatii pe care o conducea. Pentru asta ar fi trebuit premiat, iar nu condamnat.

Nu credeti, domnule Ministru, ca ar fi cazul sa va dati osteneala de a explica magistratilor romani ca in statul roman actual finalitatea oricarui comert este castigul (finis mercatorum est lucrum) si ca o societate comerciala (inclusiv directorul ei) nu poate fi acuzata ca se ocupa de comert, tot asa cum, vorba lui Adrian Paunescu, o locomotiva electrica nu poate fi acuzata ca este electrica.

Ironia sortii este ca miscarile de dreapta, care si-au afirmat pe strada cu maxima vehementa anticomunismul, nu au parut deranjate de faptul ca statul de drept este ghidat tocmai de conceptia comunista asupra economiei, pedepsindu-i drastic pe aceia care respecta regulile economiei de piata.

3.4.La finele procesului care a aruncat in inchisoare conducerea Hidroelectrica – daca nu in baza unui text de lege neconstitucional, cel putin, asa cum sustineti chiar dumneavoastra, in baza unei interpretari neconstitucionale a legii – Presedinta ICCJ de la acea data, nefasta Livia Stanciu, a organizat o conferinta de presa, pentru a anunta victoria astfel obtinuta in lupta impotriva coruptiei. Un asemenea gest evidentiaza inca o confuzie de tip justitiar-populist, pe care ar trebui sa o combateti, in dubla dumneavoastra calitate de profesor si de ministru.

Puterea judecatoreasca nu lupta impotriva coruptiei si nu este chemata sa o faca. Ea nu lupta, de fapt, impotriva nimanui, si nu reprezinta forta binelui in inlestarie cu fortele raului. Puterea judecatoreasca are datoria de a aplica legea. Atat! Impotriva coruptiei lupta factorii politici, respectiv legislativul si executivul (din care face parte si Ministerul Public). Parlamentul defineste actul de coruptie si sanctiunea care i se aplica; iar asta, nu prin raportare la conceptia sa despre bine si rau, ci la ceea ce considera a fi adecvat si inadecvat pentru functionarea armonioasa a complexului social. La randul sau, Executivul organizeaza aplicarea legii si stabileste politici menite a aplica legea in concret. In ceea ce o priveste, puterea judecatoreasca are cu atat mai putin obligatii morale, si are interdictia de a-si aborda misiunea din perspectiva unei ideologii proprii – de dreapta sau de stanga. Ea are competenta de a interpreta legea, adica de a descifra cat mai exact vointa legiuitorului si de a aplica, atunci cand este necesar, sanctiunile pe care tot legea le prevede, in scopul revenirii la legalitate si al garantarii respectului legii. Cand condamna, judecatorul trebuie sa fie trist; cel putin intrucat a descoperit o ilegalitate. Cand achita, trebuie sa fie vesel, caci raporturile sociale sunt sanatoase si nu au nevoie de interventii chirurgicale.

Eu asta le spun studentilor mei. Dumneavoastra, domnule profesor Tudorel Toader, ce le spuneti? Ce nota ati da dumneavoastra unui student care ar sustine ca includerea intr-un contract comercial a unei clauze de indexare valutara, potrivit careia rata de schimb aplicata este cea stabilita de BNR la data facturarii, constituie element constitutiv al infractiunii de abuz in serviciu, desi nici o lege nu o interzice? Eu nu le-as da nota de trecere. Sunt convins ca nici dumneavoastra. Diferenta dintre studenti si judecatori este aceea ca studentul care greseste isi distruge vacanta ca sa se pregateasca pentru reexaminare, in timp ce judecatorul care greseste distruge destinul celor pe care ii trimite in puscarie si, mai mult decat atat, nefericeste familiile acestora, precum si pe cei care, intr-un fel sau altul, depind de ei – prieteni, studenti, colegi de munca, cetateni, etc., dupa caz.

A recunoaste ca oameni nevinovati se gasesc in inchisori, este mult prea putin. Aceasta, mai ales atunci cand cel care o face este ministrul justitiei. Din momentul acestei recunoasteri, dumneavoastra deveniti complicele unei grave incalcarii a drepturilor omului – fapta imprescriptibila – in masura in care nu faceti nimic pentru indreptarea situatiei.

Revenind la exemplul anterior, trebuie sa precizez ca nu stiu ce pacate o fi avand pe constiinta fostul director al S.C. Hidroelectrica S.A., dar citindu-i dosarul, sunt convins ca nu a comis fapta pentru care a fost condamnat sau, altfel spus, ca faptele comise de el nu sunt infractiuni. Intrebarea care subzista este, daca in acest caz avem de a face cu o eroare judiciara, sau cu o condamnare in siajul unei decizii politice. Am toate motivele sa cred ca ne aflam in ipoteza din urma. Victima acestei condamnari scandaloase, se pare ca nu a acceptat sa fie serviabila cu firme precum Alro, sfidand astfel directivele confidentiale ale unor lideri politici din fruntea statului. Sa fie vorba aici de indepartarea unui director deranjant, sau de o simpla coincidenta?

3.5. O sursa bine informata mi-a marturisit, sub acoperirea anonimatului, ca politicianul O.I. a fost condamnat fara a fi savarsit vreo fapta penala, numai intrucat, intersectandu-se accidental cu o ancheta privind situatii cu care nu avea nici o legatura, a prilejuit declansarea procedurii de consultari ale binomului SRI-DNA. Cu aceasta ocazie procurorii (si apoi judecatorii) au fost informati ca respectivul ar fi in vizorul departamentului pentru apararea Constitutiei; adica, mai pe sleau, suspect de spionaj. Implicinatul nu a cunoscut acest lucru si nu s-a putut apara. A fost condamnat fara sa stie de ce, dupa cum nici magistratii care l-au condamnat nu aveau cum sti ca actiunile „ostile ordinii constitutionale” ale victimei lor se refereau in realitate la implicarea lui in razboiul dintre serviciile secrete (mai exact SRI si DGPI).

Probe falsificate si familii hartuite

4. In „sistemul judiciar care scartaie din toate incheieturile”, presiunile asupra martorilor, hartuirea expertilor si falsificarea probelor sunt deja de notorietate.

4.1. Pentru a-l determina pe I.B. sa depuna marturie impotriva judecatorului S.M., care trebuia neaparat indepartat din completul care urma sa-l execute pe profesorul Dan Voiculescu si grupul I.C.A., procurorul de caz i-a prezentat sotiei martorului fotografii immortalizandu-l in scene fierbinti cu o tanara aflata putin sub pragul majoratului. Sa fie oare, aceasta, o procedura legala? Ati analizat, domnule Ministru, aceste practici cu prilejul cercetarii managementului DNA? Le-ati interzis formal, in virtutea autoritatii constitutionale pe care o aveti asupra Ministerului Public?

Cum sotia nu s-a revoltat si omul nu a cedat, s-a ajuns la o condamnare pentru sex cu o minora, dupa ce incercarea de a se „descoperi” un viol, a esuat din lipsa... victimei.

Cel putin aceasta este versiunea implicinatului, pe care lecturarea sentintei nu o prea contrazice. Ceea ce este cert si uluitor inasa, este ca I.B. a facut apel impotriva sentintei de fond, in timp ce parchetul, multumit de ea, nu a atacat-o. Cum, pentru a-si sustine apelul, condamnatul a adus in discutie practicile DNA, instanta de apel i-a dublat pedeapsa, ceea ce, veti fi de acord, domnule profesor, incalca principiul non reformatio in peius (nimeni nu poate sa-si inrauteasca situatia prin propria cale de atac). Sunt convins, domnule profesor, ca le vorbiti studentilor despre acest principiu elementar.

Culmea este ca solutia aberanta din apel a fost confirmata si de instanta suprema, care a judecat recursul in casatie. A spune ca acest sistem „scartaie” este mult prea putin. Avem de-a face, in realitate, cu crime judiciare si cu grupuri criminale organizate.

4.2. In cazul lui A.S., cei care au furnizat DNA o asa-zisa proba constand intr-un film realizat cu camera ascunsa, au sfarsit prin a recunoaste in instanta ca inregistrarea fusese „prelucrata” de ei. In plus, dupa refuzul instantei de a dispune o expertiza judiciara, un expert extrajudiciar a stabilit ca filmul cu pricina fusese in totalitatea lui obiectul unei contrafaceri. In conditiile in care DNA nu a prezentat nici o dovada sau informatie care sa ateste originalitatea, integralitatea si autenticitatea inregistrarii, marturia amintita si expertiza, fie ea si extrajudiciara, ar fi trebuit, pentru orice minte normala, sa creeze macar un dubiu asupra relevantei filmului cu pricina, impiedicand formarea unei convingeri dincolo de orice dubiu rezonabil. Nu a fost asa. In schimb expertul a fost pus sub urmarire penala pentru favorizarea infractorului si divulgarea de documente din dosarul cauzei. O actiune de intimidare, pe care nici CSM, nici Ministerul Justitiei, nu au cercetat-o sau sanctionat-o. Daca socotiti, domnule Ministru, ca nu aveti

competentele legale spre a o face, va reamintesc ca aveti competenta de a initia legile care va lipsesc.

4.3. Recurgerea la expertiza, ca mijloc de proba, se justifica prin nevoia lamuririi unor aspecte tehnice, economice, medicale, contabile, etc., pentru care magistratii nu au pregatirea de specialitate necesara. Desigur, nu expertii judeca, ci judecatorii. Acestia nu pot schimba insa concluziile expertului, ci au doar posibilitatea de a le plasa in contextul celorlalte probe, spre a stabili cu exactitate o situatie de fapt. Concluziile expertului si expertiza, in ansamblul ei, au valoare stiintifica. Daca un expert ales de partea interesata ar mai putea fi banuit de un oarecare subiectivism, expertul numit de instanta se bucura de prezumtia – fie ea si juris tantum – de obiectivitate si competenta. Cred ca asa le spuneti, domnule profesor, studentilor dumneavoastra.

Iata insa ca, in cazul lui M.I., acuzat de evaziune fiscala, doua expertize judiciare financiar-contabile care stabileau ca prejudiciul este inexistent si ca baza de calcul a impozitarii luata in considerare de DIICOT era gresita, au fost inlaturate. Initial instanta a cerut suplimente de expertiza; ele au confirmat absentia prejudiciului. In atare situatie s-a trecut la masura mai radicala a schimbarii compozitiei completului de judecata. Acesta a negat pur si simplu expertizele pe care instanta le dispusese, a declarat textual ca „nu isi insuseste concluziile expertilor judiciari” si l-a condamnat pe inculpat la pedeapsa maxima de 8 ani de inchisoare.

Si, daca tot a facut acest lucru, in decizia instantei de apel s-a mai adaugat obligarea condamnatului la acoperirea unui presupus prejudiciu suplimentar aferent unor fapte de care nu fusese acuzat si care nu facusera obiectul judecatii in fond. Evident, referitor la aceasta condamnare suplimentara, nu a mai existat nici o cale ordinara de atac.

Ce fel de justitie este aceasta, domnule Ministru? Nu pentru un asemenea stat de drept s-a murit in decembrie 1989. Cei care atunci au stat in fata tancurilor, sunt acum in inchisori, in timp ce aceia care atunci au stat la sprit si sarmale, sunt acum ministri.

Dreptul de a incalca drepturile omului!

5. Apropo de modificarea componentei completelor de judecata, ma intreb, si va intreb, domnule Ministru, daca stiti ca alcatuirea aleatorie a acestora, garantie a neutralitatii lor, este o mare farsa? In realitate, ceea ce se trage la sorti este numarul completului. In rest, componenta acestuia se schimba dupa „necesitati” de catre sefi instantelor, fie ei „parteneri de nadejde” ai procurorilor, fie santajati de serviciile secrete, fie terorizati de parchetele speciale organizate pe principii leniniste ca adevarate armate interne si brat inarmat al terorii.

Cat despre recuzari, acestea se resping, practic nemotivat, pe banda rulanta.

Oare nu puteti rezolva rapid asemenea aberatii? O ordonanta de urgenta pentru clarificarea modului de compunere a instantelor ar imbunatati radical performanta justitiei noastre. Nu exista nici un motiv pentru amanarea ei. Cu exceptia confuziei intre retorica (de fapt limbutie) si politica.

Dupa cum, rapid ati putea face pasi catre restabilirea independentei judecatorilor printr-un simplu Ordin prin care procurorii sa fie coborati de pe pedestalul curul pe parchet, de la care vine si numele institutiei careia ii apartin, alaturi de avocati. Altminteri, degeaba vorbim despre egalitatea armelor intre acuzare si aparare, respectiv despre procese echitabile.

Tot un Ordin al M.J. ar fi suficient pentru a readuce in legalitate, dar si in domeniul bunului simt, folosirea catuselor. Detinutul G.s. mi-a povestit ca, dupa ce i-a atras atentia unui subofiter de escorta asupra faptului ca, avand varsta de peste 60 de ani, potrivit tratatelor internationale referitoare la drepturile omului, este exceptat de la incatusare, acesta i-a raspuns cu tot respectul ca singurele tratate pe care le cunoaste sunt instructiunile directorului de penitenciar. Daca asa stau lucrurile – si asa stau – nu aveti decat sa-i instruiti pe directorii de penitenciare in mod corespunzator, facand aplicarea dispozitiilor constitutionale pe care le cunoasteti atat de bine, si le invocati pana la exasperarea auditorului, potrivit carora tratatele internationale din materia drepturilor omului, la care Romania este

parte, au prioritate fata de legea romana; si desigur, a fortiori, fata de instructiunile conducerii ANP. De cine sau de ce va este frica domnule Ministru, de nu o faceti?

6.O problema grava pe care o aveti de rezolvat este aceea a suprapopularii penitenciarelor, precum si cea a conditiilor inumane si degradante in care sunt obligati sa traiasca detinutii. CEDO a observat si decis ca nu este vorba despre cazuri izolate, ci despre o problema structurala. Daca nu va fi rezolvata corespunzator, fiecare detinut va fi indreptatit la despagubiri calculate pe zi de detentie care, insumate, vor impune scoaterea din buzunarul cetatenilor a unor sume considerabile de bani.

De ce, domnule Ministru, nu le spuneti deschis romanilor ca sunteti obligat de situatie sa scoateti din penitenciare, cat mai repede, un numar de 8.000-10.000 de detinuti, si nu le prezentati nota de plata probabila pe care va trebui sa o achite fiecare, in caz ca nu o faceti? Romanii sunt suficient de inteligenti pentru a pricepe cum stau lucrurile si a accepta masurile necesare atingerii tintelor aratate. Cine are, atunci, interesul sa le ascunda adevaratele probleme, pentru a-i expune manipularilor? **Vorbiti, domnule Ministru, daca nu vreti sa fiti victima penala a propriei dumneavoastra taceri si inactiuni! Tacerea dumneavoastra mentine populatia intr-o confuzie care afecteaza stabilitatea sociala. Sa nu aiba oare, aceasta, o conotatie penala? Daca nu astazi, poate maine.**

Ne spuneti ca nu avem de ce ne grabi, intrucat CEDO v-a dat 9 luni pentru a intocmi un plan de masuri. in calitate de fost vice-presedinte al Comisiei Juridice si pentru drepturile omului, a Adunarii Parlamentare a Consiliului Europei si de fost raportor special ONU pentru drepturile omului, va anunt ca sunteti intr-o cumplita eroare. CEDO nu putea acorda un ragaz pentru continuarea incalcarii drepturilor omului. Cele 9 luni au semnificatia de a permite Guvernului roman oprirea incalcarii fara presiunea sanctiunilor, si de a pregati masurile pe termen lung, care sa dea durabilitate solutiilor pe termen scurt, permitand astfel o mai buna individualizare a sanctiunilor.

Se pare ca ceea ce va misca pe dumneavoastra sunt termenele procedurale si amenintarea amenzilor, iar nu soarta oamenilor. Or, despre oameni este vorba, inainte de orice altceva. Pentru imbunatatirea soartei lor, nimeni nu va poate acorda pasuire. Nici macar constiinta dumneavoastra; in masura in care o aveti. Din aceasta perspectiva, ma intreb din nou, cine este mai vinovat: cel care tortureaza, sau cel care nu face nimic spre a opri tortura? intre tortionar si torturat nu poti fi neutru. intr-un asemenea caz, neutralitatea il favorizeaza pe tortionar si te plaseaza de partea lui, in ipostaza de complice. De la data deciziei CEDO, domnule Ministru, sunteti complice la tortura. si daca, cumva, randurile mele va fac sa zambiti, va asigur ca maine va veti pierde zambetul. Zambetul de azi se va regasi in plansetul de maine.

Guvernul a sustinut, iar Parlamentul a adoptat, cu unele modificari, abominabila, "lege Pruna" privind "recursul compensatoriu". Ideea centrala este ca statul ii poate injosi, tortura si umili pe detinuti timp de 24 de zile pe luna, oferindu-le in contrapartida 6 zile de libertate. in tarile in care drepturile omului nu sunt un lux, ele nu pot fi violate nici macar o singura zi. Daca unui singur detinut nu i se poate asigura o viata demna in detentie, acela trebuie imediat liberat. Aceasta, indiferent daca este vorba de persoane aflate la prima experienta in penitenciar sau recidivisti, cu guler albastru sau guler alb, violente sau nu. Toti sunt oameni si, in aceasta calitate, toti se bucura de aceleasi drepturi si trebuie sa beneficieze de acelasi tratament.

Legea "recursului compensatoriu" prevede ca reducerea perioadei de detentie are loc atunci cand detentia se face in conditii necorespunzatoare, si precizeaza ca sunt necorespunzatoare conditiile neconforme standardelor europene. Dupa care, aceeaasi lege dispune infiintarea unor comisii care sa verifice calitatea conditiilor de detentie, stabilind in vederea efectuarii acestor verificari, termene de cateva luni. De ce? CEDO a statuat, printr-o hotarare definitiva cu caracter general (pilot), ca toate penitenciarele romanesti se gasesc sub standardele europene. Ce mai este, deci, de verificat? Doriti cumva ca niste comisii formate din salariatii penitenciarelor sa confirme sau contrazica decizia CEDO?

Libertatea este doar o vocatie?

7.Una dintre explicatiile suprapopularii penitenciarelor sta, nu in inclinatiile infractionale ale romanilor (pana si faimosii "corupti" nu depasesc cateva sute, este drept in conditiile in care cei care fura cu autostrada sunt liberi), ci in represivitatea excesiva si ambiguitatea vinovata a legislatiei noastre penale.

7.1. Desigur, revizuirea scalei pedepselor (inclusiv a ierarhizării infractiunilor în funcție de pericolul lor social real, iar nu de interesul politic al statului mafiot) cere timp. De asemenea, necesită timp și reforma sistemului de sporuri în cazul concursului de infractiuni, spre a se pune capăt odioasei reguli a “treimii obligatorii”, care a condus la situații oribile și aberante, când unei pedepse de bază de un an i s-au adăugat sporuri însumând zeci de ani. În zeci de ani de închisoare nu se reeduca nimeni, ci se pervertesc definitiv caractere; nu se recuperează calități, ci se produc infractori irecuperabili.

Din păcate, am preluat servil formule penale din sisteme de drept străine tradițiilor juridice românești, nu numai fără să le adaptăm realităților noastre, dar și fără să copiem remediile practicate de acele sisteme. (De exemplu pedepsele lungi se legiferează la pachet cu posibilități ample de liberare condiționată în termen scurt.)

Așa stă lucrurile, până la aplicarea unei reforme legislative ample puteți adopta, repet, prin Ordonanța de urgență, o măsură de reducere generală a pedepselor în curs de executare. Aveți de unde face această reducere, atât timp cât media pedepselor cu închisoarea în România este de 7 ori mai mare decât în lumea civilizată. (Aceasta este o altă problemă de rezolvat pentru un bun ministru al Justiției: civilizarea sancțiunilor penale.)

Dacă doriți neapărat, ați putea prevedea ca reducerea se aplică numai după executarea a, să zicem, unei septimi din pedeapsă, astfel încât cei care se tem că cineva va scăpa fără să simtă gustul închisorii, să fie satisfăcuți.

7.2. Tot prin Ordonanța de urgență, la care nu știu cine s-ar opune, i-ați putea grația pe bolnavii de boli cronice severe (eventual doar cei în stadiu avansat, iar ceilalți după executarea unei septimi din pedeapsă), pe invalizi și pe cei care îndeplinesc criteriile pentru liberare condiționată. În cazul celor din urmă, grațierea este cu atât mai necesară cu cât, în prezent, legea care reglementează liberare condiționată este inaplicabilă.

Vă sugerez să solicitați o statistică vizând numărul condamnaților eliberați condiționat la data îndeplinirii criteriilor legale stabilite în acest scop. Raspunsul vi-l pot da eu: nici unul!!! De ce? Pentru că legea nu se poate aplica. Iată un lucru care ar trebui să vă frământeze: o lege inaplicabilă.

După cum știți, institutul liberării condiționate a fost conceput pentru a-i stimula pe condamnați la un comportament corect pe perioada detenției, la o atitudine pro-activă în efortul necesar creerii condițiilor pentru reintegrarea lor socială, și la accelerarea operei de reeducare durabilă. Cum profunzimea transformărilor caracteriale nu poate fi măsurată direct, legea a stabilit un număr de criterii obiective, printre care cele mai importante sunt o durată minimă de executare a pedepsei și lipsa abaterilor disciplinare pe această durată.

Nimeni nu poate evalua mai bine îndeplinirea criteriilor menționate decât conducerea penitenciarului în care s-a executat pedeapsă. Atunci când aceasta constată că amintitele criterii au fost îndeplinite, respectiv la expirarea perioadei minime de detenție, liberarea ar trebui să fie automată. O eventuală amânare trebuie motivată, iar condamnatul nemulțumit de motivare ar putea să o conteste în fața unei instanțe judecătorești competente să verifice exclusiv corespondența dintre motivele amânării și criteriile legale ale liberării.

Dacă, însă, în momentul împlinirii perioadei minime de detenție se declanșează o procedură complicată, cu mai multe trepte de jurisdicție, cu termene lungi de luni de zile (ca și când miza nu ar fi libertatea unor oameni) și cu participarea unor procurori care nu cercetează nimic și nu cunosc nimic despre ce a făcut persoana în cauză pe timpul încarcerării, dar care s-au învățat că, din principiu, să se opună oricărei clemente, liberarea întârzie totdeauna cu cel puțin câteva luni. Prin urmare legea nu își atinge niciodată obiectivele.

Adăug la acestea și împrejurarea că, în prezent, argumentația care încearcă să justifice amânarea liberării condiționate, este nu doar ridicolă, ci de-a dreptul ilegală. Se invocă astfel faptul că persoana îndreptățită la liberare “nu a rămas suficient de mult în detenție” (deși perioada “suficientă” este expres stabilită de lege), “nu a prestat munca pe perioada detenției” (deși condamnarea nu a fost la munca silnică iar persoana în cauză a solicitat să muncească, dar nu i s-a putut oferi un loc de muncă), “a petrecut întreaga perioadă de detenție în regim închis” (deși legea nu prevede că de liberare condiționată beneficiază doar cei aflați în regim semideschis sau deschis),

“nu si-a recunoscut vina” (desi liberarea este conditionata legal de comportamentul celui in cauza, iar nu de recunoasterea hotararilor unui sistem judiciar care “scartaie din toate incheieturile” pronuntate de judecatori santajabili), “nu s-au reeducat suficient (ceea ce ar fi un argument, daca afirmatia s-ar sprijini pe dovezi concrete). Consecintele practice ale acestor abordari, care adauga la lege, modifica legea sau o aplica abuziv (faptul ca liberarea conditionata este o vocatie iar nu un drept, nu indreptateste la refuzul ei nemotivat, discretionar, sicanatoriu), se masoara in zile, luni si ani de lipsire de libertate a unor oameni. Unei asemenea situatii trebuie sa-i puneti capat de indata, domnule Ministru.

Inclusiv in aceste cazuri trebuie concepute solutii pe termen scurt (care trateaza efectele) si solutii pe termen lung (care trateaza cauzele). Pe termen scurt se impune o Ordonanta de urgenta care sa ii gratieze pe toti cei care indeplinesc criteriile pentru liberare conditionata, eventual cu posibilitatea revocarii in caz de recidiva. Adaugata la masura reducerii generale de pedeapsa, aceasta aproape ca ar rezolva suprapopulara penitenciarelor. Mi-e greu sa cred ca cineva s-ar putea opune in mod serios.

Pe termen lung, ar trebui promovata o legislatie care sa desfiinteze sistemul sporului automat de o treime, in cazul concursului de infractiuni, inlocuindu-l cu unul mai uman si mai adaptabil situatiilor concrete, sau sa limiteze sporul aditionat la un nivel rezonabil in raport cu pedeapsa de baza. in acelasi timp, ar trebui creat un sistem obiectiv si automat pentru liberarea conditionata, care sa faciliteze restabilirea dreptului la libertate iar nu prelungirea detentiei, lasand declansarea controlului judiciar la initiativa persoanei interesate si efectuarea controlului in competenta judecatorului de drepturi si libertati, cu excluderea participarii parchetului care nu are nici un rol firesc de jucat in acest domeniu.

Un sistem judiciar nereformat si corupt

8. Domnule Ministru si domnule profesor, fara a intra in detaliile reformei sistemului judiciar, cel mai nereformat dintre cele mostenite de la vechiul regim comunist, ma rezum a face doar doua observatii.

8.1. Prima ii priveste pe judecatori. Dincolo de pacatele lor omenesti, judecatorii sunt cei mai terorizati, abuzati si injositi membri ai autoritatii judiciare. Ei sunt, de fapt, primele victime ale dictaturii neoleniniste a procurorilor. Daca acestei dictaturi nu ii veti pune capat in mod pasnic, ea va fi inlaturata prin violenta. Atunci s-ar putea, insa, sa fie prea tarziu pentru salvarea natiunii romane.

8.2. A doua remarca se refera la legea raspunderii magistratilor; o lege pe care, aparent, toti o doresc, si pe a carei promovare dumneavoastra o sabotati cu un talent impresionant, ingropand-o in ridicol. Caci cum altfel poate fi calificat proiectul dumneavoastra, prin care fapte, a caror savarsire trimit pe oricine in puscarie, atunci cand sunt comise de magistrati, sunt tratate sfielnic, doar ca banale abateri disciplinare?

Inteleg grija ca raspunderea magistratilor sa nu se constituie intr-o limitare a independentei judecatorilor si autonomiei procurorilor dar, pe de alta parte, este clar ca puterea predispune la abuz si ca nelimitarea ei lasa abuzul fara limite. De aceea, acordarea puterii trebuie acompaniata de raspunderea pentru exercitarea ei.

Spunand acestea, subliniez ca o problema atat de complexa reclama o solutie complexa. in opinia mea, ea este triumphiulara: pe de o parte, este obligatorie instituirea raspunderii (penale si civile) a magistratilor pentru abuzul de putere (trebuie sa li se scoata din cap ca lor nu li se poate intampla nimic); pe de alta parte, se impune clarificarea procedurilor judiciare in asa fel incat posibilitatile abuzului sa se inlature, mutandu-se accentul de pe aptitudinea de apreciere a magistratilor, pe dreptul la aparare al justitiabililor (chiar si o sentinta aspra va fi acceptata, in masura in care justitiabilii vor simti ca au avut un proces echitabil, iar in conditiile exercitarii plene a dreptului la aparare, marja de abuz a magistratilor se va micșora); pe de a treia parte, este necesara consolidarea sistemului de aparare a libertatii/lor, inclusiv prin crearea unor jurisdicii speciale romanesti, destinate garantarii drepturilor omului (inclusiv atunci cand omul in cauza este un magistrat).

9. Nu neg, domnule Ministru, ca aveti de indeplinit o misiune herculeana. Aveti de curatat grajdurile judiciare

mostenite de la acel Augias contemporan, care a fost Presedintele Traian Basescu. Cu cat mai mari dificultatile, inasa, cu atat mai mare gloria.

A plange pe umarul celor condamnati pe nedrept (de multe ori ca urmare a comenzilor politice) trimitandu-i sa isi gaseasca dreptatea in chiar sistemul care i-a nedreptatit, cand stiti bine ca acest lucru este imposibil, atat din punct de vedere juridic (ce poti face impotriva unei sentinte definitive, cand nu poti invoca alte probe in afara celor deja respinse in mod abuziv?), cat si psiho-politic (sistemul care te-a victimizat nu isi va face de bunavoie autocritica), este nedemn. A denunta, din varful buzelor, situatia din infernul penitenciar, fara a face nimic pentru eliberarea prizonierilor lui din teama de a nu indispuce cumva sistemul represiv ilegal, zdruncinandu-i simbolurile terorii, este o crima impotriva umanitatii. A recunoaste ca sistemul judiciar si statul de drept, a carui structura de rezistenta acesta ar trebui sa fie, functioneaza dezastruos si abuziv, atat la nivel institutional cat si la nivel personal, fara a intra in lupta pentru reformarea lui, este un act de tradare nationala.

Actualul sistem judiciar este corupt. El mimeaza lupta impotriva coruptiei, tocmai pentru a ascunde adevaratele fapte de coruptie si a-i face scapati pe adevaratii mari corupti. Acest sistem judiciar este responsabil pentru instituirea starii de teroare in tara si blocarea tuturor institutiilor statului. Acest sistem a dezbinat societatea, a subminat sistemul imunitar al statului si a vulnerabilizat natiunea, expunand-o poftelor dominante ale hegemonilor regionali si globali. Daca nu puteti face ceea ce trebuie pentru schimbarea radicala a acestei situatii, mai bine plecati. Plecati inainte de a fi prea tarziu, atat pentru dumneavoastra, cat si pentru noi.

Nu fiti, domnule Ministru, complicele unei crime judiciare indreptate impotriva natiunii romane!

Cu consideratia pe care Constitutia ma obliga sa v-o port,

Al dumneavoastra,

Prof. dr. Adrian Severin"

[*Cititi aici scrisoarea lui Adrian Severin catre ministrul Justitiei](#)